

Emma en de Witte Dame

Eerste druk, mei 2012
© 2012 Gérard Velthuis

Cover: Gérard Velthuis

ISBN: 978-90-484-2377-4
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Emma
en de
Witte Dame
Gérard Velthuis

Hoofdstuk 1

Emma zit voor het raam van haar kamer. In de verte ziet zij achter hun tuin de boerderijen liggen in de polder. Ze ziet de koeien grazen in de wei en ook hoe diverse soorten vogels hun voedsel bij elkaar zoeken: de reiger, die langs de kant van een sloot zijn kans afwacht om een kikker of een klein visje te verschalken. De kieviten, op zoek naar regenwormen en ook een buizerd die, gezeten op een paaltje, speurt naar een muis. Hier kan ze van genieten. Als ze nog verder weggijkt, ziet ze aan de horizon de silhouetten van de hoge gebouwen en de torens van de stad waar ze vroeger woonde. Op haar knieën ligt haar dagboek. Nu weer lezend dan weer naar buiten kijkend, komen vele herinneringen bij haar boven. Ze wrijft eens over haar benen, die een beetje jeuken, of tintelen, dat is een beter woord. Ze kijkt nog eens in haar dagboek en het valt haar op, dat alles wat ze heeft meegemaakt, zo door haar is opgeschreven, dat ze het bijna kan lezen als een echt boek. Terwijl ze met een klein zilveren ringetje om haar vinger speelt, dwalen haar gedachten al lezende weg.

Bijna twee jaar woont ze hier nu, in dit huis aan de rand van het dorp. Hoeveel anders was het hier in dit dorp, zoveel rustiger, zoveel minder lawaai ook dan in de stad, waar om de haverklap auto's toeterden en ziekenauto's, uitrukkende brandweerwagens of politieauto's hun sirene lieten horen. Ook waren de mensen in het dorp vriendelijker, men kende elkaar hier. Soms bleven ze zomaar op straat staan voor een praatje, ze hadden nog tijd voor elkaar. Ja, het besluit van haar ouders destijds, om naar dit dorp te verhuizen, had alleen maar voordelen gebracht, zo dacht ze. Ze was zich ook gaan hechten aan dit prachtige, ruime huis waarin ze nu woonde. Ze voelde zich hier op haar plaats, ze woonde er graag. Ze had hier haar eigen mooie grote kamer met twee ramen, een daarvan, het raam waar ze nu voor zat, keek schuin uit over de polder. Wanneer ze door het andere raam keek, aan de voorkant van het huis, zag ze de doorgaande weg naar

de stad. Verder waren er op haar kamer ook nog twee openslaande deuren, die uitkwamen op een groot balkon. Dikwijls zat ze daar als de zon scheen te lezen, want dat deed ze graag, of zat zo maar wat te kijken over de velden. Soms nam ze dan de verrekijker die ze van haar vader gekregen had toen ze hier gingen wonen. Zo kon ze de vogels die ze in de verte zag dichterbij halen om hun gedragingen beter te kunnen bestuderen en dan in het grote vogelboek, dat ze ook gekregen had, op te zoeken hoe deze vogels heten. Aan de overkant van de straat stond het huisje van mevrouw van Bijnen, met wie ze goed bevriend was. Sinds de eerste dag dat ze hier woonde, had deze naar haar gezwaaid en ze was ook al snel kennis komen maken. Al vanaf het begin had mevrouw van Bijnen belangstelling gehad voor haar. Sindsdien spraken ze veel met elkaar. Zulke gesprekken konden over van alles gaan, over het weer, hoe het ging op school, maar soms ook over heel persoonlijke dingen.

Bij haar had ze het gevoel dat ze er alles aan kwijt kon, wat ze ook te vertellen had, ze had altijd een luisterend oor voor haar. De ene keer kwam zij zo maar even bij hen thuis binnenlopen, andere keren, als ze weer eens voor haar raam zat, wenkte ze haar om naar haar huis aan de overkant te komen. Altijd als ze haar overbuurvrouw zag, viel het haar op dat deze meestal gekleed ging in lichtgekleurde, of witte jurken en broeken. Zo straalde mevrouw van Bijnen een soort vrolijke waardigheid uit vond ze, ze was ook altijd opgewekt en lachte veel. Als mevrouw van Bijnen sprak, ging het zelden over niets, ze had altijd wel een zinvol verhaal te vertellen. Ze vertelde op een luchtige manier, zodat het nooit ging vervelen en de boodschap die er meestal wel in zat, toch goed over kwam.

Ook tussen haar ouders en mevrouw van Bijnen klikte het goed, zo goed zelfs dat er een warme vriendschap ontstaan was. Ze kwam ook wel eens 's avonds zo maar even aanwippen, zoals ze dat noemde, na het eten, dan dronk ze met haar ouders een kopje koffie en soms ook een glaasje wijn. Zelf zat zij, Emma, daar ook vaak bij en luisterde dan alleen maar naar wat er gezegd werd. Dikwijls werden er bij deze gelegenheden herinneringen aan vroeger opgehaald en uitgewisseld.

Verder kwam ze ook altijd oppassen zoals dat heet. Haar ouders gingen nog wel eens naar het theater in de stad, naar een toneelstuk, of naar een concert en bovendien, ze was nog niet oud genoeg om alleen thuis te blijven. Altijd als haar vader of moeder het vroegen, kwam dan mevrouw van Bijnen, ook wanneer haar ouders andere verplichtingen hadden waarbij hun aanwezigheid gewenst was, zoals recepties of ouderavonden op school. Ze keek dan samen met mevrouw van Bijnen televisie of speelde piano voor haar. Dat pianospelen deed ze al vanaf haar vierde jaar en ze kon het al aardig. Haar overbuurvrouw luisterde dan aandachtig en soms neuriede ze zachtjes mee, wanneer er een bekend melodietje voorbij kwam.

Ze keek nog eens rond in haar kamer. Naast het raam aan de zijkant stond haar piano, daartegenover, tegen de andere wand, stond haar speciale bed met daarnaast de boekenkast en haar bureau met haar laptop. Lezen was iets wat ze ook erg graag deed. Als ze eenmaal begonnen was in een boek kon ze nog maar moeilijk stoppen met lezen, maar als het er echt op aankwam speelde ze toch het liefst piano. Haar moeder, die zelf heel goed piano kon spelen, gaf haar les. Vaak kwam haar moeder bij haar op de kamer ook zomaar wat piano spelen. Welk liedje ze ook vroeg, haar moeder speelde ze allemaal. Met haar melodieuze stem zong die dan de liedjes zachtjes mee. Daarop viel ze zelf ook in en samen konden ze dikwijls wel een uur zo bezig zijn. Ze genoten dan allebei van wat ze samen speelden en zongen, van kinderliedjes tot popsongs, ook het laatste nieuwe, alles kon voorbij komen. Ze luisterde ook veel naar de radio, of draaide plaatjes op de oude pick-up, plaatjes uit de tijd dat haar ouders nog jong waren. Dan ging ze weer achter haar piano zitten en probeerde na te spelen wat ze gehoord had, dat lukte haar de ene keer al beter dan de andere. Ze bladerde ook graag door boeken over kunstgeschiedenis en door atlassen, of bekeek prenten met daarop afbeeldingen uit de klassieke oudheid. Deze boeken waren ook van haar moeder. Ze keek dan naar de foto's van prachtige schilderijen en beelden die in musea over heel de wereld tentoongesteld werden. Ze probeerde ook aan de hand van de teksten onder de foto's te begrijpen waar de afbeeldingen op die

schilderijen op doelen, wat ze uitbeelden. Dat had ze duidelijk van haar moeder, de voorliefde voor kunst en voor muziek. Ze herinnerde zich ook nog als de dag van gisteren, hoe ze haar vingers voor de eerste keer over de toetsen van een piano had laten glijden. Meteen was ze er door gegrepen. Al gauw had ze ontdekt onder welke toetsen de juiste noten zaten van een eenvoudig melodietje. Het was ook in die tijd dat ze ontdekte dat ze nog iets anders bezat. Ze kon soms dingen zien die niemand anders zag en ze kon ook dingen voelen aankomen, allemaal in haar dromen. Ze kon niet verklaren waar dat vandaan kwam en iets diep van binnen zei haar dat ze dit voor zichzelf moest houden. Niemand mocht ze er deelgenoot van maken, zelfs haar ouders niet, het was haar geheim. Maar toch, sinds ze hier woonde was er nog iets, nog een gevoel dat ze niet kon verklaren. Telkens als mevrouw van Bijnen bij haar in de buurt was, ging er een rilling door haar heen. Net of ze verwantschap had met mevrouw van Bijnen. Soms bekroop haar de gedachte dat ze hetzelfde was als zij, dat zij ook kon zien en voelen, wat voor anderen verborgen bleef. Er kwam dan een warme gloed naar haar toe, die ze niet thuis kon brengen, het gaf haar een prettig gevoel. Dan ook konden de ogen van mevrouw van Bijnen gaan schitteren en was het of er een krans van licht rond haar hoofd straalde. Het was hetzelfde witte licht dat ze ook altijd zag in haar dromen. Tijdens zulke dromen kwam ze op heel mysterieuze plaatsen, plaatsen waarvan ze niet wist waar die waren. Alles was er helder wit en er waren ook mensen in die dromen, allemaal in het wit gekleed. Deze mensen praatten en lachten met elkaar en ook met haar, maar wat ze zeiden, kon ze niet verstaan. Er heerste daar een vredige sfeer, ze voelde zich er thuis. Als ze maar eens wist waar dat was. Wanneer ze na een dergelijke droom weer wakker werd, kon ze zich alles wat ze gedroomd had nog precies herinneren. Na zulke dromen was ze ook altijd helemaal uitgerust, net of ze dan nieuwe energie had gekregen. Maar er over praten deed ze niet, met niemand. Het waren haar heerlijke dromen, het was haar eigen geheime wereld.

Ze bladerde terug in haar dagboek en las nog eens, wat ze in de voorbije jaren allemaal opgeschreven had. Daarbij keek ze nog eens naar

haar piano, een cadeau van haar opa en oma. Bijna twaalf was ze nu en ze vond van zichzelf dat ze al heel aardig piano kon spelen. Ze oefende dan ook vaak. Samen met lezen was dit ook het liefste wat ze deed. Zo gauw ze thuis kwam van school ging ze naar boven, naar haar kamer. Het eerste wat ze dan deed, was even een paar vingeroefeningen doen op haar piano. Meestal zette ze daarna de radio aan en pakte een boek om nog wat te lezen. Als dan haar moeder naar boven kwam met de thee, die altijd klaar stond als ze van school kwam, werd het pas echt gezellig. Ze luisterden dan samen naar de radio of speelden piano, maar vaak ook zaten ze zo maar wat te kletsen. Hier kon echt een heel blij gevoel van krijgen. Soms echter, kon ze er ook wel eens een beetje verdrietig van worden. Erg gemakkelijk was het ook allemaal niet voor haar en dat zou het waarschijnlijk ook nooit meer worden. Zij, Emma, zat namelijk in een rolstoel.

Dikwijls nog dacht ze terug aan de tijd dat ze nog gewoon kon lopen. Aan de tijd voordat ze in een rolstoel belandde. Zolang ze zich herinneren kon, was ze 's winters samen met haar ouders op vakantie geweest naar Oostenrijk, op wintersport. Heerlijke vakanties waren dat geweest in haar nog jonge leventje. Wat had ze ook een plezier beleefd aan het leren skiën tijdens die vakanties. Ze wist nog precies hoe ze voor de eerste keer op de lange latten had gestaan en hoe onwennig dat geweest was. Maar toen ze eenmaal goed les kreeg, had ze de techniek al gauw onder de knie en al vanaf het tweede jaar dat ze er was ging ze dan samen met haar ouders na afloop van de les tochtjes maken op de ski's. Ze zag daarbij altijd uit naar het tijdstip waarop ze even stopten bij een cafeetje in de bergen voor een heerlijke kop warme chocolademelk. Daarna gleden ze dan grapjes makend, terug naar het hotel waar ze die winter verbleven. Meestal ging ze daarna, als ze terug waren in het hotel, samen met haar vader nog even zwemmen in het warme zwembad om vervolgens wanneer ze gedoucht had en omgekleed was, lekker te gaan eten in het restaurant. Moe maar gelukkig, viel ze dan na zo'n inspannende dag in slaap, zich verheugend op de volgende dag in de sneeuw. Ze droomde er nog wel eens van en huilde dan zachtjes in haar slaap. Er was inderdaad veel veranderd sinds die tijd.

Bijna vier jaar geleden was het nu. Ze was samen met haar vader en moeder op wintersport in Oostenrijk. Zojuist had ze een heerlijk bord spaghetti gegeten met haar ouders in het cafeetje boven aan de lift en was weer op weg naar beneden waar de middagles zou beginnen. Ze was nog maar net onderweg, toen er plotseling van links iemand aan kwam skiën. Het was onmogelijk geweest elkaar nog te ontwijken. De skiër en zij botsten vol op elkaar, waarbij ze over de rand van de piste viel en een tiental meters naar beneden gleed. Ze kwam tot stilstand tegen een boom en voelde nog hoe ze bewusteloos raakte. Dat was alles wat ze zich later nog kon herinneren.

Het volgende dat ze zich weer kon herinneren was, dat ze bijkwam in een bed in een ziekenhuis in Oostenrijk. Haar vader en moeder zaten aan haar bed en huilden, naar wat haar moeder haar later vertelde niet alleen van verdriet maar ook een beetje van geluk, omdat ze haar ogen weer open deed. Zelf had ze een verschrikkelijke hoofdpijn van de hersenschudding die ze bij haar val opgelopen had, ook had ze een droge mond, ze had dorst. Het eerste wat ze dan ook zei was dat ze drinken wilde, waarop haar moeder haar snel een glaasje water aanreikte. Toen ze het glas wilde aannemen, voelde ze een vreselijke pijn in haar rug, ze barstte in huilen uit en durfde verder niet te bewegen. Op dat moment kwamen er twee dokters in een witte jas binnen, die haar in het Duits vroegen hoe het ging en wat ze voelde. Ze begreep de dokters niet, dus herhaalde haar moeder de vraag voor haar in het Nederlands. Door haar tranen heen kon ze niet meer zeggen dan dat ze zo'n pijn had in haar rug en dat ze ook veel hoofdpijn had. Daarop bogen de beide dokters zich over haar bed, sloegen voorzichtig de dekens terug en voelden aan haar rug en aan haar benen. Ze vroegen haar vervolgens of ze haar benen wilde bewegen, wat ze niet kon. Opnieuw begon ze te huilen en keek daarbij angstig, hulpeloos en vragend tegelijk naar haar ouders. Langs haar vader heen kon ze allerlei apparaten zien die in haar kamer stonden. Op diverse schermen waren signalen te zien, toen zag ze dat die apparaten via verschillende slangetjes en draden verbonden waren met haar lichaam. Haar moeder aaide haar over haar hoofd en hilde zachtjes. Ook haar vader had

tranen in zijn ogen. Ze vertelden haar, dat ze drie dagen geslapen had en dat ze heel wat te bespreken hadden. In de tussentijd bestudeerden de beide dokters een lange flap papier, met daarop de uitslagen van diverse tests, die de voorbije dagen tijdens haar bewusteloosheid met haar gedaan waren. Af en toe opkijkend naar de schermen aan haar bed, knikten ze naar elkaar, waarbij ze dan op die lange flap papier wazen. Zo ging dat een tijdje door, tenslotte voelde een van hen nog eens aan haar rug en haar benen en daarna borgen alles wat ze gebruikt hadden weer op. Daarop knikten ze alleen maar naar haar ouders en zeiden dat ze hen nu verder alleen zouden laten met hun dochter.

Nadat de doktoren verdwenen waren bukte haar moeder zich over het bed, nam haar voorzichtig een beetje in haar armen en wiegde haar zachtjes heen en weer, waarbij ze maar bleef huilen. Haar vader pakte haar hand, schraapte zijn keel en keek haar aan. Hij begon met te zeggen dat ze vooral rustig moest blijven en niet moest schrikken bij wat hij haar nu ging zeggen. Met een brok in zijn keel vertelde hij haar daarop waarom ze zoveel pijn had. Die pijn, zei hij, zou ondanks allerlei medicijnen die ze nu kreeg toegediend nog wel een tijdje aanhouden. Hij vertelde haar dat ze een heel zware val gemaakt had bij het skiën. Ze was daarna met een helikopter afgevoerd naar het ziekenhuis waar ze nu was. De dokters die ze zojuist gezien had, hadden haar urenlang onderzocht en waren daarbij tot de conclusie gekomen, dat ze bij haar ongelukkige val, meer dan waarschijnlijk een dwarslaesie had opgelopen. Of ze wist wat dat betekende? Als dat waar was, zou ze vanaf nu nooit meer kunnen lopen, ze zou voor de rest van haar leven in een rolstoel zitten. Het kostte haar vader zichtbaar veel moeite dit allemaal aan haar te moeten vertellen. Maar, hij bleef haar aankijken. Ze zou hier nog wel een paar dagen moeten blijven, totdat de dokters toestemming zouden geven om terug naar Nederland te gaan. Tot die tijd zouden pappa en mamma bij haar blijven om haar te steunen en antwoord te geven op alle vragen die ongetwijfeld bij haar los zouden komen, besloot hij zijn uitleg. Al die tijd had ze zwijgend geluisterd, maar nu werd het teveel voor haar, ze begreep dat er iets helemaal fout was met haar lichaam. Ze begon nogmaals te huilen en zei dat ze zich

moe en uitgeput voelde. Ze wilde proberen te gaan slapen. Zachtjes legde haar moeder, die haar al die tijd had vastgehouden haar terug, waarna ze bijna meteen in slaap viel.

Wederom sliep ze bijna een hele dag. Toen ze wakker werd, zaten haar vader en moeder aan haar bed, alsof ze daar al die tijd gezeten hadden.

Ze lachten wat onwennig naar haar en haar moeder vroeg of ze ergens behoefte aan had, of ze dorst had en of ze misschien iets wilde eten.

Ze wist nog dat ze toen van de een naar de ander had gekeken en instinctief had gevoeld dat haar ouders ook niet precies wisten hoe ze met deze nieuwe situatie om moesten gaan. Ze probeerde bij wijze van troost een arm uit te strekken naar haar moeder, wat haar een kreet van pijn ontlokte. Rustig maar Emma, had haar vader daarop gezegd, span je niet te veel in, het komt allemaal wel goed, die pijn gaat nog wel weg. Verder zullen we alles voor je doen wat je maar wilt, wel zul je vanaf nu heel dapper moeten zijn en veel geduld moeten hebben. Daarop vertelde hij haar, dat ze intussen contact gehad hadden met een ziekenhuis bij hun thuis in de stad. Ze zou daar, eenmaal terug in Nederland ook nog een tijdje moeten verblijven. Hij had ook al, zo zei hij, per telefoon gesproken met de specialisten van dat ziekenhuis. Samen met hen en de dokters hier had hij haar situatie zo goed en zo kwaad als het kon doorgenomen. Na een hernieuwde diagnose daar in dat ziekenhuis bij hun in de stad, zou ze samen met de daar aanwezige fysiotherapeuten gaan werken aan een nieuw leven. Middels een voor haar op maat gemaakt programma, zouden zij haar gaan leren om te gaan met haar nu ontstane beperking. Het drong toen allemaal nog niet zo goed tot haar door wist ze nog. Maar stukje bij beetje was haar ongeveer duidelijk geworden wat haar te wachten stond, in de dagen die ze daar in dat ziekenhuis in Oostenrijk had gelegen.

Vooraf de liefde en het geduld waarmee haar ouders haar telkens weer antwoord hadden gegeven op al haar vragen, hadden haar gesterkt.

Ook al vroeg ze soms drie keer hetzelfde, geduldig gaven haar ouders haar telkens weer antwoord. Verder zou ze wel zien water van

kwam had ze gedacht, in die positie was ze nu eenmaal, ze moest afwachten.

Zo volgden de dagen elkaar op. Soms, als ze alleen lag in haar bed en ze dus tijd had om over alles na te denken, gingen haar gedachten bijna automatisch terug naar de dromen die ze thuis altijd had en die ze zich stuk voor stuk nog kon herinneren. De dromen van die mensen in hun witte kleding, hun vriendelijke gezichten, de rust die van die omgeving uitging. Die wereld was er ook nog en al wist ze niet precies waar die andere wereld was, het denken eraan bracht haar toch een zekere vorm van troost. Kon ze daar maar naar toe, ontsnappen uit deze ellendige situatie. Toch putte ze uit de gedachten aan die dromen vreemd genoeg ook moed, moed voor wat nog komen ging. Tegelijkertijd beseft ze ondanks haar nog jeugdige leeftijd, dat het niet gemakkelijk zou worden als ze eenmaal weer thuis was.

De daarop volgende dag, terwijl ze alleen in haar kamer lag en zo in gedachten was, ging de deur zachtjes open. Er kwam een vrouw binnen in een witte skioutfit en een capuchon over haar hoofd. Hierdoor kon ze het gezicht van de vrouw niet goed onderscheiden, zeker niet met het tegenlicht van de raam waar de geheimzinnige vrouw naar toe gelopen was. Ze schrok een beetje van de entree van deze onbekende verschijning. Toen begon de vrouw te praten, met een zachte lieve stem stelde ze haar gerust. 'Wees niet bang voor mij, ik ben wat je zou kunnen noemen een goede fee.' Een warm tintelend gevoel kwam over haar heen. Even vergat ze haar pijn. Pas toen ze de vrouw beter opnam, zag ze dat die een arm in een mitella droeg. De vrouw begon met te vertellen, dat ze had gehoord, wat zij, Emma, had meegemaakt. (Hé, ze kende haar naam). Ze raakte haar even aan en zei toen dat ze ook gevallen was bij het skiën en daarbij haar pols had gebroken. Ze was een beetje roekeloos geweest en had haar kunde van het skiën lichtelijk overschat vertelde ze. 'Dat is natuurlijk niets vergeleken bij wat jou overkomen is,' zei ze er achteraan. Nee, ze was gekomen omdat iets haar had gezegd, dat ze hier in deze kamer moest zijn. Ze vertelde met haar zachte stem, dat zij, Emma, niet te veel moest piekeren en al zeker niet moest wanhopen. Er zou nog veel met haar gebeuren in de toekomst, al mocht

ze daar nu nog niets over zeggen. ‘Heb vertrouwen in mij en wat ik zeg,’ ging ze verder, ‘ik kan namelijk zoets als toveren. Door jou aan te raken, zal ik je kracht geven, zodat je jouw lot beter kunt dragen.’ Ze wist al van haar, zo zei ze, dat ze een bijzonder kind was, ze kende ook al haar dromen.

Verder vertelde de vrouw dat zij Emma in de komende tijd een wens mocht doen. Er was echter een maar, deze wens mocht niet voor haar zelf zijn. De wens zou alleen maar in vervulling gaan, als ze hem deed voor iemand anders. Ook zei de geheimzinnige vrouw nog dat ze zuinig moest zijn op de wens en er goed over na moest denken. Ze moest de wens niet zomaar gebruiken, het was er tenslotte maar een, er zou geen andere meer volgen. Als ze er goed over nagedacht had hoefde ze hem alleen maar in gedachten uit te spreken en hij zou in vervulling gaan. ‘Maar nog een ding, vertel het tegen niemand, want dan zal je wens niets meer waard zijn en dus niet uitkomen, de betovering zal dan verbroken worden,’ sprak ze. Hierna zei ze dat het tijd werd voor haar om te gaan. Over een tijdje zou ze weer contact opnemen om samen na te gaan of ze haar wens goed gebruikt had, als ze hem al gedaan had. In de tussentijd zou ze over haar waken en haar op gepaste tijden kracht instralen om de moeilijkheden die op haar pad geplaatst werden te overwinnen. Toen zweeg de geheimzinnige vrouw. Ze wist nog dat, toen ze wilde vragen wie toch de vrouw was en waar ze vandaan kwam, deze haar hand had opgestoken. ‘Stop Emma,’ had ze gezegd, ‘je moet niets aan me vragen, ik kan en ik mag je op geen enkele vraag antwoord geven. Ik geef je alleen mijn naam, die is Ida, onthoudt die naam goed. Nu moet ik gaan voordat iemand mij ziet.’ Zo stil als de vrouw was binnengekomen, ging ze ook weer weg. Zelf bleef ze verward en met veel vragen achter. Wat gebeurde er toch allemaal met haar, wie was toch die geheimzinnige vrouw, waar kwam ze vandaan, wat betekende het allemaal. Ze kon het niet bevatten. Zou het waar zijn, had ze het goed begrepen, zou ze echt een wens kunnen doen en, meer nog... zou die wens dan ook echt uitkomen! Het werd teveel voor haar, haar gedachten sloegen op hol, het duizelde in haar hoofd van alles wat ze zojuist had meegemaakt.

Daarop gleed ze weg in een diepe slaap.